

rende udnyttelse? Såfremt en eksisterende — eller naturlig — udnyttelse vil kunne rammes af forbud, vil det da ikke være rimeligt, at der gives erstatning? Hvordan har praksis efter den nugældende § 35, stk. 2, været med hensyn til erstatninger?

Ad spørgsmål 20:

Om praksis efter den nugældende § 35, stk. 2 henvises til naturfredningskommissionens betænkning side 44.

Man kan hertil føje, at disse midlertidige forbud ikke i sig selv har medført erstatning. Dette må betragtes som et afgørende led i forbudsinstituttet og er da også i overensstemmelse med den tilsvarende og meget benyttede bestemmelse i byplanlovens § 9. Langt de fleste forbudssager er blevet fulgt op ved rejsning af egentlige fredningssager. I disse tilfælde er der tilkendt erstatning til den lodsejer, hvis ejendom har været omfattet af et forudgående forbud, efter de samme retningslinjer som til de øvrige af fredningssagen omfattede lodsejere.

Kap. V. Anlæg i det åbne land.

Spørgsmål 21:

På hvilke kategorier af offentlige anlæg har ministeren tænkt at anvende bemyndigelsen i forslaget § 42, stk. 2?

Ad spørgsmål 21:

Ved gennemførelsen af § 42 vil den meget vidtgående bestemmelse i den gældende naturfredningslovs § 9 blive afløst af en mere smidig bestemmelse, der ikke umiddelbart pålægger nogen offentlig myndighed at forelægge projekter om offentlige anlæg for fredningsmyndighederne. Hertil kræves en udtrykkelig benyttelse af den bemyndigelse, som § 42, stk. 2, hjemler.

På to områder vedrørende veje og el-anlæg har naturfredningskommissionen konstateret, at en § 42, stk. 2-ordning bør indføres, og endvidere i samarbejde med repræsentanter for de respektive organisationer og for ministeriet for offentlige arbejder ført sine analyser så langt frem, at de nødvendige bekendtgørelser hurtigt vil kunne udarbejdes. Disse to sagsområder er tillige dem, hvor den gældende lovs § 9 har været mest effektiv, jfr. for el-området vedkommende ministeriet for kulturelle anliggenders

circulæreskrivelse af 2. september 1966, optrykt i betænkningen side 373 f.

Naturfredningskommissionen anfører i betænkningen side 189 som eksempler på områder, hvor der er konstateret et behov for et organiseret samarbejde, kommunale anlæg til vandindvinding fra overfladevand og visse kommunale spildevandsanlæg. Endvidere nævnes nye forsvarsanlæg, jernbaner, flyvepladser og havne.

Ministeriet for kulturelle anliggender har ikke på indeværende tidspunkt overvejet, hvorvidt ordningen allerede nu bør søges etableret for sådanne andre områder.

Spørgsmål 22:

I henvendelse fra Københavns Magistrat, 5. afd. fremsættes ønske om følgende stk. 3 til § 42:

„Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 2 gælder dog ikke sådanne anlægsarbejder, ved hvilke der gennem behandling for landvæsensretterne er sikret, at fredningsinteresserne høres, inden endelig afgørelse træffes om anlæggenes placering og udformning“.

Ministerens kommentarer til dette udbedes.

Ad spørgsmål 22:

Forslagets § 42, stk. 2, har først og fremmest til formål at tilvejebringe en koordineret planlægning inden for offentlige anlægsarbejder og at sikre, at de naturfredningsmæssige interesser inddrages i de overvejelser, der går forud for større anlægs placering og udformning i det åbne land.

Det er fremhævet i naturfredningskommissionens betænkning s. 187, at en etableret ordning i givet fald må ændres og evt. falde bort, efterhånden som der generelt eller på de pågældende områder tilvejebringes en koordineret planlægning, hvor fredningsinteresserne tilgodeses på linje med andre samfundshensyn.

Da såvel vandløbsloven som vandforsyningsloven skulle revideres, var det naturligt for kommissionen at påpege det ønskelige i, at et samarbejde også blev etableret inden for landvæsensretterne på henholdsvis vandforenings- og vandforsyningsområdet.

Dette er sket både i forslaget til lov om ændring af vandløbsloven, jfr. dettes § 73, og forslaget til lov om vandforsyning, jfr. dettes § 16, hvorefter fredningsmyndighederne,